

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

Az ítéltábla a dr. Nemes Katalin jogtanácsos által képviselt **felperesnek** dr. Súslecz László ügyvéd által képviselt **alperes** ellen 172.248,- forint szerzői jogdíj megfizetése iránti perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2009. szeptember 7. napján kelt P.20.285/2009/15.számú ítélete ellen az alperes részéről 16. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét 20.400.- (azaz húszezer-négyszáz) forintra leszállítja.

Köteles az alperes a felperesnek 15 napon belül megfizetni 5.000.- (azaz ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül szerzői jogdíj címén fizessen meg a felperes részére 205.985.-Ft-ot és ennek 2005. november 13-tól a kifizetésig a gazdálkodó szervezetekre irányadó törvényes kamatát, továbbá 60.400.-Ft perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az alperes - aki kiskereskedő, egyéni vállalkozó - 2005. december 8-án különböző ruhaneműket, CD- és DVD-lemezeket árusított a **helység 1-i** piacon. A Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnoksága, valamint az APEH revizorai ellenőrzést tartottak, próbavásárlást végeztek, a megvásárolt lemezeken nem volt a szerzői jogdíj megfizetését igazoló, felperes által kibocsátott hologramos matrica. Az ellenőrzés során az alperes standja mellett található személygépkocsijából 80 db CD lemezt és 455 db DVD-t foglalt le a hatóság, melyek egyikén sem szerepelt a hologramos matrica.

A bíróság ítélete indokolásában kiemelte, hogy az Szjt. 20. § (1) bekezdése alapján a hanghordozót az országba behozó, vagy azt belföldön először forgalomba hozó személyeknek szerzői jogdíjat kell fizetniük.

50 db hanghordozó esetében az alperes igazolta a belföldi vásárlás tényét, nem volt azonban a lemezeken hologramos matrica, azaz a szerzői jogdíj megfizetése nem történt meg. A többi hanghordozó tekintetében az alperes arra hivatkozott, hogy Szlovákiában kedvező áron vásárolta és nem akarta eladni őket. Abban kellett tehát állást foglalnia a bíróságnak, hogy az alperes forgalomba-hozatal céljából tartotta-e magánál a lemezeket, ekként fennállt-e a szerzői jogdíjfizetési kötelezettsége.

Ennek megítélése során a bíróság nyomatékosan értékelte azt a körülményt, hogy az ellenőrzésre piacon került sor, ahol köztudomású, hogy áruk adásvétele zajlik. Életszerűtlennek minősítette azt az alperesi hivatkozást, hogy a próbavásárláson értékesített lemezeket eladta ugyan, de az autóban tárolt többi lemezt csak magáncélra tartotta. A bíróság álláspontja szerint a kiskereskedelmi tevékenységet folytató alperesnek tisztában kellett lennie, hogy szerzői jogdíjat kell fizetni, így a matrica nélküli lemezeket csak magánhasználatra tarthatja, emiatt azt a lakásán kellett volna tárolnia, nem pedig a kiskereskedelmi helyszínen.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes 7.500.-Ft + áfa összeget meghaladó követelésének elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint az ítélet jogszabálysértő. Ellentétes a Pp.3. § (3), a 164. § (1) és a Pp.206. § (1) bekezdésével. A bíróság a bizonyítási terhet tévesen osztotta ki, a bizonyítékokat nem vette figyelembe, illetve tévesen mérlegelte, és a tényállást hibásan állapította meg. A bíróság az alperest figyelmeztette arra, hogy neki kell bizonyítania, hogy az adathordozókat végfelhasználóként birtokolta, és nem kívánta forgalomba hozni. Ezzel szemben az adathordozók forgalmazása miatt a felperes kíván követelést érvényesíteni, így neki kellett volna bizonyítania, hogy az alperesnél a forgalomba-hozatali szándék fennállt. Utalt arra is a fellebbezés, hogy a meghallgatott tanúk egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy a lefoglalt 400 db adathordozót magáncélra, adatok rögzítésére vásárolta az alperes.

Az alperes álláspontja szerint iratellenes az a megállapítás, hogy az adathordozók kistehergépjármű rakterében történő tárolása piaci árusításnak tekinthető. A gépjármű csomagtere nem minősíthető piacnak. Hangsúlyozta, hogy az adathordozókat magáncélra vásárolta, így az Szjt. 20., illetve 22. §-ára figyelemmel sem bejelentési, sem díjfizetési kötelezettsége nem keletkezett.

A lemezek egy 15x30x20 cm nagyságú papírdobozban voltak, a per tárgyává tett adathordozók otthoni, magáncélú felhasználása teljesen életszerű.

Téves az az ítéleti álláspont, hogy a magánhasználatra vásárolt lemezeket a jogkövető állampolgárnak a magánlakásán kell tartania. Ilyen jogszabályi vagy hatósági rendelkezés nincsen.

A felperes az eljárás során semmilyen érdemi bizonyítási indítványt nem tett, jogi álláspontját bizonyítékokkal nem támasztotta alá.

Az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy a felperes ugyan 10.000,- Ft jogtanácsosi munkadíjat igényelt, a bíróság ezzel szemben 40.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy 50 db üres kép-, és hanghordozó tekintetében a próbavásárlás ténye kétséget kizáróan bizonyította a forgalomba hozatalt. Ezeket az alperes jogdíjfizetés nélkül forgalmazta. Az alperes piacon értékesített az ellenőrök részére kép-, és hanghordozókat, így a felperes álláspontja szerint kétség sem merülhet fel, hogy jogdíjfizetési kötelezettséget megalapozó tevékenységet végzett, és a kereskedelmi tevékenységre kijelölt területen további üres kép-, és hanghordozókat tárolt. E tekintetben életszerűtlen azon védekezés, hogy azok nem értékesítésre, hanem magánhasználatra szolgáltak. Ennek igazolására az alperes hozzátartozóinak tanúvallomása sem szolgálhat.

A másodfokú eljárás során a perköltség tekintetében nem ellenezte az elsőfokú ítéletnek a fellebbezési kérelem szerinti megváltoztatását.

Az alperes fellebbezése csupán részben, a perköltség tekintetében alapos.

A megyei bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást és a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, döntésével, annak indokaival az ítéletábra egyetértett, ezért a fellebbezésre figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki.

A nem vitatott tényállás és az Szjt.20.§ (1) bekezdése értelmében az alperes szerzői jogdíj fizetési kötelezettségének fennállásához annak bizonyítására volt szükség, hogy az alperes a perrel érintett kép- és hanghordozókat forgalomba hozatal céljából tartotta magánál.

Az alperes fellebbezésében helyesen utalt arra, hogy e tekintetben a bizonyítási teher a felperest terhelte. Téves azonban az alperesnek az az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság pusztán a felperes nyilatkozata alapján látta bizonyítottnak a fentebb megjelölt tényt. A megyei bíróság ugyanis a perben rendelkezésre bocsátott okiratok (jegyzőkönyvek), továbbá a nem vitatott tényállási elemek, - a lemezek lefoglalási körülményei és mennyisége, a piaci árusítás, az alperes foglalkozása - mindenre kiterjedő, a Pp.206.§ (1) bekezdésének megfelelő mérlegelésével látta bizonyítottnak, hogy az alperes részéről fennállt a forgalomba hozatal szándéka.

Miután a fenti peradatok az elsőfokú bíróság ez irányú következtetését megalapozták, a megyei bíróság az alperest a Pp.3.§ (3) bekezdésének megfelelően tájékoztatta az ellenbizonyítás lehetőségéről. Az ennek keretében lefolyt bizonyítás - az alperes által meghallgatni kért tanúk vallomása - azonban, ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott, nem vezetett eredményre.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértés nélkül hozta meg a helyes, a felperesi keresetnek helyt adó határozatát, ezért az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján érdemben helybenhagyta, ugyanakkor az alperes ez irányú megalapozott - a felperes által sem vitatott - fellebbezésére figyelemmel az

alperes által a felperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét a rendelkező részben írt összegre szállította le.

Az alperes fellebbezése érdemben nem volt megalapozott, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes javára a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (5) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú munkadíj felét kitevő másodfokú perköltséget.

Győr, 2010. évi november hó 8. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.	Dr. Maurer Ádám sk.	Dr.Havasiné dr. Orbán Mária sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: